

Romanje v San Giovanni Rotondo

Na poti s patrom Pijem

- ROŽNI VENEC – OROŽJE PATRA PIJA

IZ ŽIVLJENJA PATRA PIJA

Nekega dne je patra Pija sobrat p. Alessio Parente vprašal, zakaj vedno moli rožni venec in ne drugih molitev, in njegov odgovor je bil: »Ker mi Marija po molitvi rožnega venca nkoli ne odreče nobene milosti.« Za sebe je imel kakor je povedal patru Pellegrinu Funicelliu, neko določeno prošnjo: »Sin moj, nemogoč temperament imam. Večkrat, kadar ne soglašam s predstojnikovimi ukazi, mu to tudi jasno in glasno povem, tudi če potem natančno izpolnjujem njegove ukaze. Vsak dan prosim Marijo za milost, da bi imel malo njene miline in nežnosti. Pri izpolnjevanju zaobljube pokorščine do predstojnika in Cerkve. In za še eno milost jo prosim: Da ne bi imel oči za nič drugega tu na zemlji kot za to, da bi videl Jezusa in njegovo Cerkev.«

Pater Pij je imel tudi osebno izkušnjo, kako močna je ta molitev, in je med drugim, kakor je povedal don Nello Castello, učil ljudi ceniti molitev rožnega venca, opravljeno po namenu monsignorja Cuccarolla (kateremu je papež Pij X. ob imenovanju za škofa podelil pravico dajanja odpustkov, ki so pridržani papežu ter pri tem snel papeški prstan in mu ga prijateljsko nataknil na prst). Pater Pij je govoril: »S tem rožnim vencem izpraznimo en kot v vica.«

V šestem mesecu je Bog poslal angela Gabriela v galilejsko mesto Nazaret, k devici, zaročeni z možem, ki mu je bilo ime Jožef, iz Davidove hiše, in devici je bilo ime Marija. Angel je vstopil k njej in rekel: »Pozdravljena, obdarjena z milostjo, Gospod je s teboj!« Pri teh besedah se je vznemirila in premišljevala, kakšen pozdrav je to. Angel ji je rekel: »Ne boj se, Marija, kajti našla si milost pri Bogu. Glej, spočela boš in rodila sina, in daj mu ime Jezus. Ta bo velik in se bo imenoval Sin Najvišjega. Gospod Bog mu bo dal prestol njegovega očeta Davida in kraljeval bo v Jakobovi hiši vekomaj; in njegovemu kraljestvu ne bo konca.« Marija pa je rekla angelu: »Kako se bo to zgodilo, ko ne poznam moža?« Angel ji je odgovoril: »Sveti Duh bo prišel nadte in moč Najvišjega te bo obsenčila, zato se bo tudi Sveto, ki bo rojeno, imenovalo Božji Sin. Glej, tudi tvoja sorodnica Elizabeta je spočela sina v starosti; in to je šesti mesec njej, ki so jo imenovali nerodovitno. Bogu namreč ni nič nemogoče.« Marija pa je rekla: »Glej, Gospodova služabnica sem, zgodi se mi po tvoji besedi!« In angel je šel od nje. (Lk 1,26-38)

Po tolikih stoletjih od tega dogodka, kot da nam še vedno ne gre v glavo, da naša veličina ni v tem, da smo močni, sposobni, brezgrešni. Veličina je v tem, da nas Bog gleda kot sodelavce, kot njegove otroke in prijatelje. To Marija scela razume.

Kako težko nam gre, če naredim kaj narobe, če nečesa ne zmoremo, če se še vedno borimo z istimi napakami in slabostmi. Če osvojimo Marijin pogled na našo majhnost, bo vse drugače. Potem bomo v nemoči in majhnosti, tudi v grešnosti veseli tega, da nas Bog ljubi in kliče k sodelovanju. On nam daje neprecenljivo vrednost. Zanj smo pomembni, ne glede na naše sposobnosti in naše grehe.

Zelo se trudimo za sveto vdanost in čisto ljubezen do Boga, ki je nikoli ne dosežemo tako popolno kakor v težavah in trpljenju. Kajti ljubiti Boga v sladkosti, to bi znali tudi otroci; ljubiti ga v grenkosti je znamenje naše ljubeče zvestobe.

Vzemi si čas. Z notranjo naravnostjo izročitve se postavi v pričujočnost Očeta, ki vse vodi in vse dopušča. Pomagaj si z Marijinimi besedami: »Zgodi se tvoja volja.«

Nujen pogoj za to molitev je notranji molk misli, ki se temu zelo upirajo. Izročitev je dar tišine, ki počiva v veri.

Ob ponavljanju gornje misli v molku in miru odloži vse tisto, kar te teži: svoje starše, svoj zunanji videz, bolezn, starost, nezmožnosti in omejitve, negativne lastnosti svoje osebnosti, svoje bližnje, ki te žalijo, boleče dogodke in spomine, neuspehe, dvoumnosti . . .

Lahko se zgodi, da te bodo ti spomini ranili. Toda ko jih boš položil v Očetove roke, te bo preplaval mir.

- Kje težko vztrajaš?
- Kje težko priznaš svoje slabosti?
- Kdaj in kako v težavah omaguješ?

Prosi Boga, da bi takrat lahko vztrajal, da bo tvoja ljubezen znamenje ljubeče zvestobe.

- EVHARISTIČNO BOGOSLUŽJE - KOT ŽIVA MONŠTRANCA

IZ ŽIVLJENJA PATRA PIJA

Že mnogi so poskušali opisati mašo patra Pija, »toda še nikomur ni uspelo prikazati v vsej skrivnostni resničnosti tega, kar se je 50 let vsako jutro dogajalo na oltarju v San Giovanni Rotonda.« Modestino, ki je patru Piju tolikokrat stregel kot ministrant, pripoveduje, da je bogoslužje trajalo dve do tri ure. Najprej priprava: »Ko je prišel v zakristijo, da bi si nadel mašna oblačila, sem imel vtis, da se že ni več zavedal, kaj se je dogajalo okoli njega. Njegov obraz, na pogled običajne polti, je postajal zastrašujoče voščeni, ko si je ogrinjal amikt. Od tistega trenutka se ni menil več za nikogar. Ko je bil oblečen, se je napotil k oltarju. Na tej kratki poti je njegov korak postajal vse težji in na obrazu mu je odsevala bolečina. Pristopil je k oltarju in ga čuteče poljubil in tedaj je njegov voščeni obraz zažarel.«

Pri kesanju nadaljuje brat Modestino, »kakor, da se obtožuje vseh najtežjih grehov, ki so jih storili ljudje, se je udarjal na prsi z zamoklimi, močnimi udarci.« Pri evangeliju se je zdelo, da se »njegove ustnice, ki so oznanjale Božjo besedo, s to besedo hranijo in uživajo njeno neskončno sladkost. Takoj za tem se je začel intimni pogovor z Večnim. Pater Pij, ki je prejel od Gospoda dar kontemplacije, je vstopal v globine skrivnosti odrešenja.« V teh trenutkih je pater Pij resnično doživljal na lastnem telesu Kristusovo trpljenje: »Pri povzdigovanju je njegova bolečina dosegala vrhunec. V njegovih očeh sem videl izraz matere, ki je navzoča pri smrtnem boju svojega sina na morišču, ki gleda, kako izdihne, ki ji zastaja dih in onemi od bolečine, ko sprejme v naročje njegovo mrtvo telo. Ko sem videl njegov jok, njegovo ihtenje, sem se bal, da mu bo počilo srce, da bo zdaj zdaj omedlel.«

Pred obhajilom se je končno umiril. Brat Modestino še pripoveduje: »Spremenjen ves prevzet in zamaknjen se je hranil z Jezusovim mesom in krvjo. Pater Pij je kakor omamljen užival božanske sladkosti, ki jih lahko da samo evharistični Jezus. Ob koncu maše je Pij gorel od božanskega ognja, ki ga je Kristus s svojo močjo zanetil v njegovi duši. Tedaj ga je prevzelo še drugo hrepenenje: da se umakne v kor in ostane v zbranosti s svojim Jezusom v osebni, tihi zahvalni slavljenju.«

V teh trenutkih je pater Pij zaupal svojim najbližjim: »Ko bi bilo v moji moči, ne bi nikoli šel od oltarja.« Eno njegovih prepričanj, ki ga je stalno izražal, je namreč bilo, da bi svet lahko obstajal tudi brez sonca, brez svete maše pa ne.

Medtem ko so jedli, je vzel kruh, blagoslovil, ga razlomil, jim ga dal in rekel: »Vzemite, to je moje telo.« Nato je vzel kelih, se zahvalil, jim ga dal in vsi so pili iz njega. In rekel jim je: »To je moja kri zaveze, ki se preliva za mnoge. Resnično, povem vam: Ne bom več pil od sadu vinske trte do tistega dne, ko bom pil novega v Božjem kraljestvu.« In ko so odpeli hvalnico, so odšli proti Oljski gori.

Materi Tereziji evharistija pomeni razumevajočo ljubezen. Kristus je razumel. Razumel je, da imamo strašno lakoto po Bogu. Razumel je, da smo bili ustvarjeni za ljubezen. Zato je samega sebe napravil za kruh in rekel: »Če ne jeste mojega mesa in ne pijete moje krvi, ne morete živeti, ne morete ljubiti, ne morete služiti.« Jesti morate ta kruh in dobroto Kristusove ljubezni, da boste deležni njegove razumevajoče ljubezni.

Ne stremimo za stvarmi, ki se vidijo, temveč za tistimi, ki se ne vidijo. In prav je, da premišljujemo o nebeških dobrinah, za zemeljske pa ne skrbimo, kajti prve so večne, slednje pa so minljive.

- Kaj ti pomeni sveta maša?
- Kaj ti daje? Kako te spreminja?
- Lahko iz nje črpaš moč za življenje?

- DEJAVNA LJUBEZEN IN DELA - PRIJATELJ BOGA IN ČLOVEKA

IZ ŽIVLJENJA PATRA PIJA

Pater Pij je bil razpet med dvema željama in ljubeznima, ki ju sam imenuje sili: 'Želja, da bi živel in pomagal bratom, ki so oddaljeni od Boga, in želja, da bi umrl in se pridružil Ženinu.' Tako se je umestil v načrt življenja, ki je bilo razdeljeno med dve temeljni potrebi človeškega bitja, ustvarjenega od Boga: med ljubezen do bližnjega in ljubezen do Boga.

Kar se tiče bolj materialne plati, pater Pij pravi, da »preden daš miloščino, revežu ni treba pridigati.« Neki duhovnik pripoveduje, kako mu je pater Pij naročil, naj najde dobrotnika za družino z devetimi otroki, kjer je bil zaposlen samo oče. Dobrotnik naj bi priskrbel pletilni stroj, da bi družina lahko delala in kaj zaslužila. Ob Pijevem predlogu je duhovnik imel pomisleke. Pater Pij se je razjzil: »Ko pridejo starši k spovedi, jim govorimo: 'Imejte otroke, spoštujte Božje zapovedi.' Ko jih potem imajo, pa jim rečemo: 'Sami morate misliti na to, kako jih boste preživljali!«

Pater Pij je želel, da se poleg ljubezni nikoli ne pozabi na pravičnost in skrb za drugega.

Ko je slišal, da je bil Janez izroččen, se je umaknil v Galilejo. Zapustil je Nazaret in se nastanil v Kafarnáumu, ki leži ob jezeru, v Zábulonovi in Neftáljivi pokrajini, da se je izpolnilo, kar je bilo povedano po preroku Izaiju: Dežela Zábulonova in dežela Neftáljiva, ob poti k morju, onkraj Jordana, poganska Galileja! Ljudstvo, ki je sedelo v temi, je zagledalo veliko luč; v deželi smrtné sence, je zasvetila luč. Od tedaj je Jezus začel oznanjati in govoriti: »Spreobrnite se, kajti približalo se je nebeško kraljestvo.« Ko je hodil ob Galilejskem jezeru, je zagledal dva brata: Simona, ki se je imenoval Peter, in njegovega brata Andreja. Metala sta mrežo v jezero; bila sta namreč ribiča. Rekel jima je: »Hodíta za menoj in naredil vaju bom za ribiča ljudi.« Takoj sta pustila mreže in šla za njim. In ko je šel od tam naprej, je zagledal dva druga brata: Jakoba, Zebedejevega sina, in njegovega brata Janeza, ki sta s svojim očetom Zebedejem v čolnu popravljala mreže. Poklical ju je in ona dva sta takoj pustila čoln in očeta ter šla za njim. Jezus je hodil po vsej Galileji. Učil je po njihovih shodnicah in oznanjal evangelij kraljestva. Ozdravljal je vsakovrstne bolezni in vsakovrstne slabosti med ljudstvom. (Matej 4, 12-23)

Jezusov klic: Hodita za menoj! je videti izredno učinkovit. Učenca sta takoj pustila mreže in šla za njim. Zdi se neverjetno. A če pogledamo kasnejše obnašanje apostolov ima ta korak prvih dveh Jezusovih učencev zelo človeško ozadje. Kakšno?

Pričakovanja apostolov so bila zelo zemeljska. Med seboj so se prerekali, kdo bo prvi in najpomembnejši. Mati Zebedejevih sinov prosi Jezusa, naj poskrbi, da bosta sedela na desni in levi v njegovem kraljestvu. Na poti v Emaus učenca moledujeta, da sta skupaj z drugimi mislila, da bo rešil Izrael izpod rimske oblasti. Gotovo je bila vabljava tudi Jezusova moč in njegov nastop. Torej iti za njim ni bilo najtežje, slediti mu v trpljenju, to je bilo težje, a tu se je zalomilo. Vsi, razen Janeza, so se razbežali. Peter ga je zatajil. Torej prvi pogumen odziv na povabilo, naj hodijo za njim ni bil pretirano poduhovljen in vzvišen. Šele po vstajenju, ko so prejeli Svetega Duha, so dojeli, za kaj gre.

In kje smo mi? Hodimo za njim. To gotovo, saj o njem razmišljamo. Vendar zakaj? Ali pričakujemo privilegij zase ali je to moč za darovanje. Danes doživljamo bolj ali manj upravičeno kritiko, da je naša vera mrtva. Kaj bomo storili? Se bomo izmikali in rekli, skrb za drugega, ni moja skrb. Učenci so po začetni zagledanosti vase prešli v pričevanje, darovanje. Tudi prvi verniki so živeli polno: vse svoje so delili z vsemi, med njimi ni bilo nikogar v pomanjkanju. Tudi pater Pij nas s svojim zgledom vabi, naj tako duhovno kot materialno živimo za druge.

Harmonija življenja je v natančnem izpolnjevanju Božje postave in dolžnosti, ki jih ima vsakdo glede na svoj stan.

Naj bo zgornji evangelij vsakemu izmed nas izziv, da se zazre v svojo hojo za Kristusom in se vpraša, zakaj hodimo za njim. Če bomo iskreni, bo gotovo vsak od nas ugotavljal, da premalo cenimo, to kar ob Jezusu prejemamo, da preveč skrbimo zase in premalo za druge. Pred nami je pot apostolov. Nič hudega, če smo na začetku. Vendar hudo je, če tam ostajamo. Naj bo današnje povabilo Jezusa: Hodita za menoj, resen izziv.

- Razmisli, kako si lahko luč drugemu.

Prosi Gospoda, da pošlje Svetega Duha, ki te bo iz zaverovanosti vase, premaknil v skrb za druge.

- APOSTOLSKA GOREČNOST IN SLUŽBA - APOSTOL SPOVEDNICE

IZ ŽIVLJENJA PATRA PIJA

Na splošno je spoved pri patru Piju trajala zelo malo časa, približno tri minute, vendar so vsi trdili, da ga je bilo dovolj. Katarina Tangari je v svojem pričevanju povedala. »Včasih se mi je zdelo, da so bile te kratke minute, v katerih so se zvrstili moja spoved in moje prošnje ter priporočila in odgovori patra Pija, čudežno dolge. Za vse je bilo dovolj časa. Vse je strnjeno v bistveno. Ni nepotrebnih besed, ni možnosti za razpravljanje, ki je pri patru Piju tako ali tako povsem odveč. Njegova govorica je pogosto groba, stvarna, kar nas zlasti pri prvih spovedih preseneti in zmede. Ko pa se enkrat navadimo na njegov način, vidimo, da je za nas koristen in zdravilen.« Če je bilo potrebno, pater Pij ni skoparil s trdimi besedami in je brez pomišljanja napodil iz spovednice spokornike, kadar je videl, da niso prav razpoloženi. Toda to njegovo ravnanje ni bilo znamenje nevljudnosti ali grobosti. »Tako delam,« je nedolžno govoril, »ker moje očetovsko srce hoče spodbuditi duše h kesanju in ne trpi, da bi ostale v grehu. Kakor je Jezus ravnal s farizeji in pismouki in tolikimi drugimi svojega časa, tako delam jaz z grešnik! Treba jih je spodbuditi k spreobrnjenju in kesanju, in če ne gre na lep način je treba to storiti zgrda.«

Prišel je v Jeriho in šel skozi mesto. Tam je bil mož, Zahej po imenu. Bil je višji cestinar in bogat človek. Poskušal je videti, kdo je Jezus, pa ni mogel zaradi množice, ker je bil majhne postave. Stekel je naprej in splezal na divjo smokvo, da bi ga videl, kajti moral bi iti tam mimo. Ko je Jezus prišel na tisti kraj, je pogledal gor in mu rekel: »Zahej, hitro splezaj dol, danes moram namreč ostati v tvoji hiši.« In takoj je splezal dol in ga z veseljem sprejel. Ko so to videli, so vsi godrnjali in govorili: »Ustavil se je pri grešnem človeku!« Zahej pa je vstal in rekel Gospodu: »Gospod, glej, polovico svojega premoženja dam ubogim, in če sem koga v čem prevaral, mu povrnem četverno.« Jezus pa mu je rekel: »Danes je v to hišo prišlo odrešenje, ker je tudi on Abrahamov sin. Sin človekov je namreč prišel iskat in rešit, kar je izgubljeno.« Lk 19, 1-10

V življenju si vedno zastavljamo cilje: narediti moram izpit za avto, končati moram študij, poklicat moram prijatelja, narediti moram diplomsko nalogo, pomiti moram posodo, pospraviti si moram sobo, zvečer bom več molil . . . Kolikokrat nam že pri teh vsakdanjih ciljih spodleti. Največkrat zaradi lenobe, malomarnosti, želje po pomembnosti, iskanja lažjih poti.

Malokdo od nas pa pomisli na to, kaj pravzaprav Bog od mene pričakuje. K čemu me Bog

kliče, kakšen je Božji načrt zame?

Vsak od nas je vedno pred vprašanjem; Ali bom iskal lažjo pot (udobje, lagodnost . . . ki se kaže na tisoč in en način) ali bom izbral križ, trpljenje (iskal Božjo voljo in mojo uresničitev znotraj Božjega načrta)?

Včasih se nam zdi, da sledimo temu, kar Bog od nas pričakuje, vendar je naša narava zelo pretkana, če nismo resnično pozorni, če se ne ustavimo in pretehtamo vsakega koraka posebej, se hitro ujamemo v rutino vsakdana, ki nas slej ko prej potegne v ležernost.

Samo jasno prepoznavanje naše grešnosti, nam lahko pomaga, da odkrivamo svoja najgloblja hrepenenja in jim sledimo. Zato je izredno pomembno, da se ustavimo, se zazremo vase in kar je greh, poimenujemo kot greh. Samo tako bomo v sebi lahko začutili tudi najgloblja hrepenenja in željo po spreobrnjenju. Prav priznanje lastne grešnosti nam bo dalo moči, da zaživimo drugače, da zaživimo načrt, ki ga je Bog položil v nas, da bi bili srečni in uresničeni.

Tisočkrat rajši umrem, kakor da bi zavestno žalil tako dobrega Boga. Rade volje bi enkrat za vselej, če bi bilo v moji moči, zvezal v snop vsa svoja slaba nagnjenja in ga izročil Jezusu, da bi blagovolil vse uničiti z ognjem svoje božanske ljubezni.

Da ne bi zaspali se moramo vedno znova spraševati:

- Ali resnično zaupam Bogu, Njegovi volji in sem mu vedno pripravljen slediti, čeprav ga včasih ne razumem in je njegova pot izredno težka?
- Ali resnično iščem in odkrivam, kaj Bog od mene pričakuje ali si domišljam, da jaz že vem?
- Ali sprejemam križ, trpljenje, ali se mu spretno izogibam?
- Ali sem se pripravljen odpovedati predstavam, ki jih imam o sebi, o svetu, o načrtih, o dogodkih, ki naj bi se zgodili?
- Ali živim za druge, delam v korist vseh?
- Ali odpuščam sebi in drugim?
- Ali posvečam svoj čas molitvi in poslušanju Božje besede?
- In ali se ustavim, iščem po čem resnično hrepenim in sledim svojim najglobljim hrepenenjem, ki jih je Bog položil vame?

- ZADOŠČEVANJE IN TRPLJENJE - SKRIVNOST KRIŽA

IZ ŽIVLJENJA PATRA PIJA

Pater Pij je imel bolečine za »božji dar«. Nekoč je tako močno kašljal, da ga je bilo mučno poslušati. Sobrat mu je rekel: »Oče, dajte meni svoj kašelj.« On je presenečen odgovoril: »Kako, ali se to, kar prejmeš v dar, pokloni drugemu?« Profesor Nicola Bellantuono pa ga je ob koncu spovedi vprašal, ali mu znamenja Kristusovih ran povzročajo bolečine, in pater Pij je odvrnil: »Misliš, da mi jih je Gospod dal zaradi lepšega?« Profesor se je nato ponudil: »Oče, dajte kaj še meni.« Pater se je skoraj razjezil: »Nakit, ki ga prejmeš od Gospoda, se ne podarja.«

Don Pierino Galeone je prejel neposredno od patra Pija podrobno razlago, kakšna bi morala biti kristjanova pot skozi trpljenje: »Predvsem bolečino sprejmemo od Boga, zato, da bi zadoščevali za preteklost, očistili dušo in premagali odpor; nato objamemo trpljenje z gorečnostjo in odločnostjo, veseli, da lahko stopamo s Kristusom po poti bolečin, od jasli do Kalvarije. Občudovati, hvaliti, ljubiti je treba vse boleče Jezusove življenjske izkušnje: revščine in izgnanstva, nam neznanega dela v mladih letih, naporenega javnega delovanja ter telesnih in duševnih bolečin dolgotrajnega in bridkega trpljenja in smrti.«

Vzeli so torej Jezusa. Nesel si je križ in šel ven proti kraju, imenovanemu Kraj lobanje, po hebrejsko Golgota. Tam so ga križali in z njim vred dva druga, na vsaki strani enega, v sredi pa Jezusa. Pilat je napravil tudi napis in ga postavil na križ. Napisano pa je bilo: »Jezus Nazarečan, judovski kralj.« Ta napis je bralo veliko Judov, ker je bil kraj, kjer so križali Jezusa, blizu mesta, in je bilo napisano po hebrejsko, po latinsko in po grško. Judovski veliki duhovniki so tedaj govorili Pilatu: »Ne piši: »Judovski kralj,« ampak da je on rekel: »Judovski kralj sem.« Pilat je odvrnil: »Kar sem napisal, sem napisal.«

Ko so vojaki križali Jezusa, so mu vzeli oblačila – razdelili so jih na štiri dele, za vsakega vojaka po en del – in suknjo. Suknja pa je bila brez šiva, od vrha scela stkana. Med seboj so se dogovorili: »Nikar je ne parajmo, ampak žrebajmo zanjo, čigava bo,« da se je tako izpolnilo Pismo, ki pravi: Razdelili so si moja oblačila in za mojo suknjo so žrebali.

In vojaki so to storili. Poleg Jezusovega križa pa so stale njegova mati in sestra njegove matere, Marija Klopájeva in Marija Magdalena. Ko je Jezus videl svojo mater in zraven stoječega učenca, katerega je ljubil, je rekel materi: »Žena, glej, tvoj sin!« Potem je rekel učencu: »Glej, tvoja mati!« In od tiste ure jo je učenec vzel k sebi.

Nato je Jezus, ker je vedel, da je že vse izpolnjeno, in da bi se izpolnilo Pismo, rekel: »Žejen sem.« Tam je stala posoda, polna kisa. V kis namočeno gobo so nataknili na hizop in mu jo podali k ustnicam. Ko je Jezus vzel kisa, je rekel: »Izpolnjeno je.« In nagnil je glavo in izročil duha. Jn 19, 17-27

Zakaj je Bog dopustil trpljenje, zakaj se Jezus križanju ni izognil. Vsi poznamo naučen odgovor: Iz ljubezni do nas, da bi nas odrešil. Kaj to pomeni? Glede na to, da je vsemogočen, bi nas lahko odrešil tudi drugače. In drugi ugovor: Svoj križ mora nositi vsak sam, nihče, tudi Kristus ga ne more nositi namesto mene. Poleg tega tudi ne bi bilo vzgojno, če bi ga nosil namesto mene. Bilo bi podobno, kot če mama postilja posteljo namesto otroka – takšna ljubezen je v škodo, ne v korist. In še tretji pomislek, čemu Jezusovo trpljenje: Če odrešenja ne sprejemem, tudi Kristusova smrt nič ne pomaga.

Čemu torej njegovo strašno trpljenje in čemu sem vanj povabljen tudi sam? Jezus je vse svoje življenje od blizu gledal vero in dvome prijateljev, sovraštvo in sumničenje, obup in lenobo. Jezus je vedel, da je ljudstvo šibko. Padlo je pod težo greha, nasedlo je skušnjavcu v raj. Ni ne vere, ne ljubezni. Za oboje je potreben pogum, a ga ljudstvo nima. Tudi najbližji so bojazljivci in dvomljivci. Svet je takšen, to moram sprejeti, si je rekel Jezus. A ne morem ga pustiti v tej revščini, v tej povprečnosti. Ljubezni jim želim, hočem, da se razvnamejo zanj tudi oni. Lahko jih premakne le še moje trpljenje. To kar sem govoril, to bom s trpljenjem in smrtjo na križu.

Jezus je torej trpel, da bi nas vnel, vnel za ljubezen, ki ne mine; za resnico, ki osvobaja; za življenje, ki se daruje. Sedaj smo na vrsti mi: Svet je žejen pričevanja. Nihče več ne verjame, da je resnica ena, da je ljubezen mogoča, da je trpljenje smiselno.

Najlepše dejanje vere je tisto, ki privre na ustnice v temi, v žrtvovanju, v bolečini, v skrajnem naporu neupogljive volje, da bi delali dobro.

Kje si v odnosu do Jezusa?

- resnica osvobaja: »Naj vidijo, da mislim resno. Za resnico grem v smrt. Božji Sin sem, naj bo to politični in verski eliti prav ali ne.«
- ljubezen je, da daš življenje za prijatelja: »Ne morejo verjeti, da živim zanje. Vsaj nekateri bodo pripravljene sprejeti ljubezen, če bodo videli, da zanje sprejemam trpljenje in smrt.«
- če pšenično zrno ne umre ostane samo: »Mislijo, da govorim le o zrnu. Umreti moram sebi, do konca, če hočem preiti v novo življenje.«

- ANGELI IN DEMONI -

POD PERUTMI NADANGELA MIHAELA

IZ ŽIVLJENJA PATRA PIJA

Telo patra Pija je bilo bojno polje, na katerem so se angeli in demoni spopadali z vsemi možnimi sredstvi za rešitev ali pogubljenje ne samo njega, temveč tudi njegovih duhovnih sinov in hčera. Neusmiljena borba se je začela že v prvih dneh njegovega življenja, o čemer je pripovedoval nekdo, ki je imel nenavadno videnje, ko je romal k votlini sv. Mihaela na Garganu. Pater Pij je imel zelo v časteh ta kraj. Tudi sveti Frančišek Asiški se je na tem kraju s štirideset dnevnim postom pripravljaj na praznik nadangela Mihaela, katerega je zelo častil.

Patru Marianu Paladinu, ki je bil eden od bolniških strežnikov patra Pija, je ta oseba pripovedovala, da je videla malega Francesca Forgioneja, položenega v zibelko, v varnem objemu nadangelovih peruti. Pater Mariano je pomislil, da je morda šlo za privid, in je o dogodku povedal patru Piju. Dobil je jasen odgovor: »Gorje meni, če ne bi bilo svetega Mihaela. Zdajle bi videli patra Pija pod Luciferjevimi nogami.«

Tedaj je Duh odvedel Jezusa v puščavo, da bi ga hudič skušal. Ko se je postil štirideset dni in štirideset noči, je postal naposled lačen. In pristopil je skušnjavec in mu rekel: »Če si Božji Sin, reci, naj ti kamni postanejo kruh.« On pa je odgovoril: »Pisano je:

*Človek naj ne živi samo od kruha,
ampak od vsake besede, ki prihaja iz Božjih ust.«*

*Tedaj ga je hudič vzel s seboj v sveto mesto in ga postavil vrh
templja ter mu rekel: »Če si Božji Sin, se vrzi dol, kajti pisano je:*

Svojim angelom bo zate zapovedoval

in: Na rokah te bodo nosili,

da z nogo ne zadeneš ob kamen.«

*Jezus mu je odgovoril: »Pisano je tudi: Ne preizkušaj Gospoda, svojega Boga!« Spet ga je hudič
vzel s seboj na zelo visoko goro. Pokazal mu je vsa kraljestva sveta in njihovo slavo ter mu
rekel: »Vse to ti bom dal, če padeš predme in me moliš.«*

Jezus mu je tedaj dejal: »Poberi se, satan, kajti pisano je:

Gospoda, svojega Boga, mōli

in njemu samemu služiti!«

Tedaj ga je hudič pustil, in glej, angeli so pristopili in mu stregli. Mt 4, 1-11

Hudič nas skuša, to je dejstvo. Vprašanje je le ali se tega zavedamo in ali se temu upiramo. Poglejmo, o kakšnih skušnjavah nam govori Jezusovo soočenje, po logiki skušnjav, s katerimi hudič skuša Jezusa, lahko tudi sami odkrivamo, kje vse so nam nastavljene pasti.

Iz kamna kruh – tipična logika današnjih reklam, vse na lahko, vse takoj. Dejstvo je, da nas vse skupaj vleče v neko lenobnost in komodnost. Človek se hitro poleni, utrdi in okrepi pa počasi. Skušnjav je več, mogoče nas prva vleče v lenobnost, brezciljnost in na koncu v razvrednotenje vsega.

Vrzi se dol, angelom bom zapovedal . . . – živeti zase, da bodo drugi skrbeli za nas. Tudi to je danes do konca razpita logika tega sveta. Poskrbeti zase, imeti svoj mir, biti sam svoj gospodar, ne obremenjevati se z drugimi. Nikoli ni bilo toliko denarja in hkrati toliko ljudi v stiski – ne v prvi vrsti finančni, ampak duševni.

Vsa kraljestva sveta ti dam, če me počastiš . . . – pohlep po denarju in slavi, pomembnosti in moči. Jezus slavi Očeta, ker se razodeva majhnim in ubogim.

Ali obstaja orožje proti skušnjavam? Da, ponujene so nam tri vrste orožja v boju proti njim: odpoved, dobra dela in molitev. Povežimo ga s skušnjavami:

Prve skušnjave niti ne prepoznamo, če se ne začnemo odpovedovati. Saj se nam niti ne zdi več problem, če iščemo le, kako bi bilo lažje. Zdi se, da smo iznajdljivi, ustvarjalni, napredni. Z vsem se preskrbimo, da ne bi bilo pretežko. Pa ni to pogosto tudi nasedanje lenobi? Ali ne postajata zaradi tega naše telo in naš duh lenoben? Odpoved, nam zbistri duha in poživi telo!

Druga skušnjava govori o skrbi zase in pozabljanju na bližnjega. Kje še vidimo drugega, če se ne zamislimo nad seboj in svojim egoizmom. Če pozabimo, da je ljubezen prva zapoved, bomo tudi na bližnjega pozabili. Dobra dela nam prebudijo zaspano zavest, da smo bratje in sestre med seboj, naj si pomagamo!

Če ne častim Boga, častim koga drugega. Izberimo spet Boga na križu, Boga ubogih in zapostavljenih. Tam ni prostora za iskanje denarja, slave, pomembnost in moči. Molitev naj razjasni pogled na Boga!

Včasih se opravičimo kot bogati mladenič, da vse to že delamo. Da poznamo Evangelij in Cerkev. A ne spreglejmo, da je tudi hudič poznal Sveto pismo, celo z njim je odgovarjal. Kljub temu je ostal popoln upornik Bogu. Poznati in ne živeti je le še večja past!!!

Stopali bomo vedno previdno, vendar v sveti svobodi. Čutili bomo, da nam Gospod, ki nas je priklenil nase z ljubeznijo, pomaga varovati se greha kakor strupenega gada.

- Razmisli, kje padaš pod skušnjavami.

Sveti nadangel Mihael

*Sveti nadangel Mihael,
brani nas v boju,
bodi nam v pomoč zoper zlobnost
in zalezovanje hudobnega duha.
Ukroti naj ga vsemogočni Bog,
ponižno zato prosimo.
In ti vodnik nebeške vojske,
satana in druge hudobne duhove,
ki hodijo po svetu v pogubo duš,
z Božjo pomočjo v pekel pahni.
Amen.*